

Ο άλλος δρόμος

Μακρόνησο, σ'άφησα όταν μ'αφήσανε
με το πόδι στον τάφο,
αλλά γενναίο το φρόνημα.
Εσύ δε μου 'φταιξες τίποτα,
μικρό νησί του Αιγαίου.
Ελληνο – Χριστιανοί εν χορώ
δίκην βατράχων κοάζοντες
πιλάτεψαν τη γενιά και τη νιότη μου.

Μου βρίσαν τα ιερά και τα τίμια
κι ακατανόμαστα λάλησαν
γί'αδερφές και μητέρα μου,
αυτοί που δεν είχαν γιασεμιά στην αυλή
και δυόσμο στην πόρτα τους.
Και τις φωτογραφίες τους πήραν
και πολλά ασχημόνησαν
της τιμής οι φρουροί και ντροπή
της πατρίδας μου.

Και τη νύχτα με σύρανε
στη χαράδρα βαθιά και με βάλαν
ν' ανοίξω τον τάφο μου.
Και βρόντηξαν κοντά στο μελίγγι μου
το δολοφόνο ντουφέκι τους
για να λυγίσουν οι άναντροι
την ψυχή μου, ροδωνιά και καμάρι μου,
τ'ανθρωπινότερο φρόνημα,
αυτοί που δεν είχαν γιασεμιά στην αυλή
και δυόσμο στην πόρτα τους.

Εκεί που χτίσαν οι δήμιοι
με τα κορμιά των θυμάτων τους
εκκλησιά στην πλαγιά,
τον Άγιον Αντώνιο,
έψησαν το ψάρι
στα χείλη μας

και “νέον Παρθενώνα” εδογμάτισαν
τον τόπο του φόνου,
το σύρμα, τη δήλωση,
την κλοτσιά και το βούρδουλα
ιδεαλιστές και ραβί
του αμπελώνος φιλόσοφοι.

Και περάσανε μήνες και χρόνια
και τυράννησαν πάλι και πάλι,
υπηρέτες βαλτοί,
το πετσί και κόκαλο σώμα μου.
Κι έγγραψαν του ώμου το σπάσιμο
“παλαιάν αρθρίτιδα”
και τις πληγές στα πνευμόνια μου
“αμυγδαλίτιδα”
γιατροί, του αμπελώνος θεράποντες.

Και στο τέλος θελήσαν να πάνε
το ρέπιο κορμί μου
σε ειδικό σανατόριο
κι εγγράφως την “χάριν” αρνήθηκα
να μην μπορούν να περάσουν
στο “βιβλίο θανόντων”
αφού με ξοφλήσουνε
- όπως με άλλους το έπραξαν -
σαν αριθμό τ’ όνομά μου
οι το ήθος ελάσσονες.

Αλλά η θέλησή μου αδάμαστη
και ιδού που επέζησα.
Εγώ ο τας χείρας καθαρός
και λευκός την ψυχήν,
ως κρίνος του αγρού πρωινός
της ανοίξεως, άντρας ίσιος
και πατριώτης ορθός
ως το μεδούλι μου.

Ο άλλος δρόμος

των ακανθών που ετράβηξα
“τι στενή η πύλη και τεθλιμμένη
η οδός εις την ζωήν
η απάγουσα”. Εγώ
ο του πεύκου το άρωμα
στη σάρκα μου έχων, ο ταπεινός
που στους βοστρύχους μου
κύμα η ένδον υγεία μου λάμπει.

Και στ’ όνομα όσων δεν έχουν
τη φωνή και τον τρόπο μου
καταθέτω εδώ,
για τους κριτές του καιρού μου,
εγώ που τα πράσινα δέντρα
στο φως και τα παιδιά στις αυλές
των σχολείων αγάπησα, ο ποιητής
ο γαιόπεμπτος,
μια γραφτή μαρτυρία μου.